

UZASADNIENIE

Jak wynika z analizy karty karnej skazanego (k. 17 - 18), dołączonych odpisów wyroków i postanowień zapadłych wobec **J. S.** (k. 10, 32, 25, 30, 23, 34, 27), informacji z systemu NOE-SAD (k.130 – 136), opinii (k. 13, 97) został on skazany następującymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie II K 764/11** za czyn popełniony w dniu 12 maja 2011 r. wyczerpujący dyspozycję art. 157 § 1 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydzieści) stawek dziennych, po 10 (dziesięć) zł każda. Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary 8 miesięcy pozbawienia wolności - została wykonana w okresie od 1 lipca 2015 r. do 11 lutego 2016 r. Postanowieniem z dnia 1 października 2012 r. orzeczono wykonanie 15 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, w miejsce niewykonanej kary grzywny - zastępcza kara pozbawienia wolności za grzywnę została wykonana w okresie od 30 stycznia 2013 r. do 14 lutego 2013 r.;

2. **Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 10 stycznia 2012 r. w sprawie II K 939/11** za czyny popełnione w dniu 23 czerwca 2011 r. wyczerpujące dyspozycję odpowiednio art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności i art. 226 § 1 k.k. na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i jako karę łączną orzeczono karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 (pięciu) lat. Postanowieniem z dnia 25 września 2013 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – została wykonana w okresie od 2 stycznia 2014 r. do 1 lipca 2015 r.;

3. **Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie II K 214/13** za czyn popełniony w dniu 3 stycznia 2013 r. wyczerpujący dyspozycję art. 288 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 (trzech) lat. Nie zarządzono wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, dozór zakończony w dniu 31 maja 2016 r.;

4. **Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 sierpnia 2013 r. w sprawie IV K 24/12** za czyn popełniony w dniu 2 września 2011 r. wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 (pięć) lat i grzywnę w wysokości 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 22 lutego 2017 r. wydanym w sprawie II Ko 1716/16 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary, nadto na mocy wskazanego postanowienia na poczet zarządzony kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 7 września 2011 r. do 13 czerwca 2012 r. - przewidywany okres wykonywania kary pozbawienia wolności od 20 maja 2023 r. do 12 sierpnia 2024 r. Postanowieniem z dnia 10 października 2017 r. orzeczono wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności, w miejsce niewykonanej kary grzywny – przewidywany okres wykonywania od 28 sierpnia 2024 r. do 25 maja 2025 r.;

5. **Zaocznym Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 23 października 2013 r. w sprawie II K 822/13** za czyny popełnione w dniu 12 marca 2013 r. wyczerpujące dyspozycję odpowiednio art. 158 § 1 k.k. na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i art. 245 k.k. na karę roku pozbawienia wolności; jednostkowe kary połączono i jako karę łączną orzeczono 2 (dwa) lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 (pięciu) lat; Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017 r. zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności. Przewidywany okres wykonywania kary - od 26 sierpnia 2018 r. do 25 sierpnia 2020 r.;

6. **Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 16 listopada 2016 r. w sprawie II 532/16** za czyn popełniony w dniu 19 maja 2016 r. wyczerpujący dyspozycję art. 281 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego

pozbawienia wolności w sprawie od 19 maja 2016 r. godz. 19:40 do 21 maja 2016 r. godz. 19:25 - zaokrągłając ten okres do dwóch pełnych dni. Przewidywany okres wykonywania kary – od 1 marca 2017 r. do 26 sierpnia 2018 r.:

7. Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 17 marca 2017 r. w sprawie II K 1044/12 za czyny popełnione w dniu: **I.** 23 czerwca 2011 r. wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k. **II.** 9 sierpnia 2011 r. wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k. przy uznaniu, iż zostały popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności; **III.** 28 sierpnia 2011 r. wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności; **IV.** 20 sierpnia 2011 r. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności; jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i jako karę łączną orzeczono 2 (dwa) lata i 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności; zaliczono na poczet kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 6 września 2011 r. do 7 września 2011 r. Przewidywany okres wykonywania kary – od 25 sierpnia 2020 r. do 20 maja 2023 roku.

Skazany **J. S.** ma niespełna 24 lata, jest kawalerem, nie ma dzieci. Przed osadzeniem w ZK mieszkał z bratem i babcią, pozostając na ich utrzymaniu. Od urodzenia wymaga stałej kontroli stanu zdrowia i oszczędzającego trybu życia – choruje na WZW typu C i jest nosicielem wirusa HIV. Posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności od 1 – go roku życia. Skazany nie leczył się, nie był zainteresowany uzyskaniem świadczenia rentowego, które może uzyskać w związku z chorobą. Przebywając na wolności wykazywał tendencje antyspołecznego trybu życia i identyfikowania się ze środowiskiem osób zdemoralizowanych. Jest uzależniony od wielu środków psychoaktywnych i wymaga zastosowania terapii odwykowej od narkotyków i alkoholu. W warunkach izolacji więziennej przebywa od marca 2017 roku. Jego zachowanie od początku odbywania kary kształtuje się na poprawnym poziomie. W tym czasie był jeden raz nagradzany. Nie korzystał z ulg w odbywaniu kary. Raz sporządzono wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej ze względów wychowawczych, ale dyrektor ZK odstąpił od jej wymierzenia. W stosunku do przełożonych jest grzeczny i zdyscyplinowany. Z innymi osadzonymi prowadzi bezkonfliktowy tryb życia. Nie deklaruje przynależności do struktur podkultury przestępczej. Z powodu braku środków nie uścił nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego. J. S. ma wykształcenie gimnazjalne. Jest zainteresowany podnoszeniem kwalifikacji. Uczestniczył w szkoleniu kursowym, wykazując się dużą wiedzą i znajomością prac budowlanych, zaangażowaniem w wykonywaniu powierzonych prac. Skazany jest chętny do podjęcia pracy, ale nie jest zatrudniony. Odnośnie popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Zadania realizuje terminowo. Jako osoba uzależniona od alkoholu wymaga oddziaływań specjalistycznych w ramach systemu terapeutycznego. Aktualnie oczekuje na wyznaczenie terminu przyjęcia do oddziału terapeutycznego dla skazanych uzależnionych od alkoholu (opinia o skazanym k.13, 97).

Sąd zważył co następuje:

W realiach niniejszej sprawy zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego wobec J. S..

W pierwszej kolejności rozważań w niniejszej sprawie wskazać należy, iż Sąd miał na względzie fakt, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dn. 20 marca 2015r.). Powołaną nowelą przepis art. 85 § 1 kk otrzymał następujące brzmienie: „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”. Zgodnie natomiast z art. 19 cyt. ustawy zmieniającej, przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. art. 85 § 1 kk i następne w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie wskazanej ustawy, a więc przed dniem 1 lipca 2015 roku, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie powołanej ustawy. Tym samym co do zasady wykluczone jest stosowanie przepisów w nowym brzmieniu do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 r., chyba że doszło również do prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko kształtujące się w orzecznictwie wypracowanym dotychczas na gruncie cyt. przepisu, iż w stanie prawnym o którym mowa w art. 19 ust. 1 in fine (tj. w razie prawomocnego skazania zarówno przed jak i po 1 lipca 2015 r.), nie dochodzi do wyłączenia stosowania ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 kk. Funkcją końcowego fragmentu przepisu art. 19 ust.1 noweli jest bowiem jedynie doprecyzowanie (zawężenie) zakresu, w jakim wyłączone

jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345; wyrok Sądu Apelacyjnego Szczecinie z dnia 24 marca 2016 r., II AKa 27/16, OSASz 2016/2/5-19).

Dla wyrokowania w przedmiotowej sprawie zasadnicze znaczenie ma fakt, iż wyroki Sądu Rejonowego w Puławach w sprawie II K 532/16 i IIK 1042/17 zostały wydane po wejściu w życie ww. nowelizacji, a mianowicie odpowiednio w dniu 16 listopada 2016 roku i 17 marca 2017 roku. W tej sytuacji należało na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. przesłanką do wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów jest spełnienie warunków określonych w art. 85 § 1 i 2 k.k., a więc popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzenie za nie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu. Podstawą wymierzenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w zdaniu poprzedzającym.

Wspomniana wyżej nowelizacja Kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. wprowadziła zupełnie nowe regulacje dotyczące wymiaru kary łącznej. Podstawą kary łącznej obecnie mogą być jedynie kary podlegające wykonaniu. Jednocześnie ustawodawca uchylił obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 r. art. 92 k.k., zgodnie z którym w poprzednio obowiązującym stanie prawnym wydaniu wyroku łącznego nie stało na przeszkodzie to, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Oznacza to, iż na gruncie obowiązujących obecnie przepisów kary wykonane w całości, jak też takie, z których odbycia skazany został warunkowo zwolniony, a zwolnienia tego nie odwołano w okresie próby – jako niepodlegające wykonaniu – nie mogą stać się podstawą orzeczenia kary łącznej.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych J. S. i ujętych w aktualnej karcie karnej wskazanymi wyrokami nie pozostawia wątpliwości, iż kary te spełniają zawartą w art. 85 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. przesłankę do objęcia węzłem kary łącznej. Kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawie **IIK 822/13, II 532/16 i IIK 1044/12** Sądu Rejonowego w Puławach oraz w sprawie **IVK 24/12** Sądu Okręgowego w Lublinie, nie zostały jeszcze wykonane, a zatem mogą zostać objęte węzłem kary łącznej. Karę tę można wymierzyć w granicach **od 2 lat i 9 miesięcy** (najwyższa kara łączna podlegająca łączeniu) **do 8 lat i 3 miesięcy** (suma kar jednostkowych i kar łącznych podlegających łączeniu).

Z kolei art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. stanowił, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Analiza dat popełnienia przestępstw przypisanych J. S. prowadzi do wniosku, że w skład ciągu przestępstw popełnionych przed dniem 8 listopada 2011 roku wchodzi czyn objęte skazaniami w sprawach IIK 764/11, IIK 939/11, IVK 24/12 i IIK 1044/12.

Konsekwencje zastosowania w niniejszej sprawie zasad wymiaru kary łącznej obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku byłyby następujące:

- wykonaniu podlegałaby kara łączna 2 lat pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIK 822/13;
- wykonaniu podlegałaby kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie IIK 532/16;
- należałoby wymierzyć karę łączną, za zbieg przestępstw obejmujący skazania w sprawach IIK 764/11, IIK 939/11, IVK 24/12 i IIK 1044/12, w granicach od 2 lat (najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych) pozbawienia wolności do 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma orzeczonych kar jednostkowych).

W opisanym przypadku suma kar pozbawienia wolności podlegająca wykonaniu wynosiłaby zatem od **5 lat i 6 miesięcy do 11 lat i 5 miesięcy**.

Mając na uwadze, że kara łączna pozbawienia wolności wymierzona J. S. zgodnie z zasadami obowiązującymi od dnia 1 lipca 2015 roku nie może przekroczyć 8 lat i 3 miesięcy, nie ma podstaw do przyjęcia, że ustawa w brzmieniu obowiązującym do tej daty jest dla skazanego względniejsza.

Reasumując powyższe rozważania stwierdzić zatem należało, iż w zaistniałym stanie prawnym względniejsze dla J. S. będzie zastosowanie art. 85 § 1 kk w aktualnie obowiązującym brzmieniu.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec J. S. w niniejszej sprawie, Sąd brał pod uwagę treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczającej jednak 20 lat pozbawienia wolności. Sąd kierował się także treścią art. 85a kk i miał na uwadze cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, która kara winna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wzięto także pod uwagę, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów nie mogą być okolicznościami rzutującymi na wymiar kary łącznej. Zostały one bowiem zbadane i ocenione na etapie orzeczeń jednostkowych i miały wpływ na wysokość poszczególnych kar. Sąd natomiast wydając wyrok łączny kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej. Właściwie ukształtowana kara łączna winna bowiem oddziaływać wychowawczo na sprawcę przestępstwa i chronić społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego ataku na dobra chronione prawem. Kara ma na celu również kształtowanie świadomości prawnej w społeczeństwie. W orzecznictwie podkreśla się, iż sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków (wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. - Lex nr 22064), pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłonięcia kar jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji (zaostżenia), kumulacji (zsumowania kar jednostkowych), bądź redukcji.

Mając na uwadze cel jaki przyświeca instytucji kary łącznej, którym jest zapewnienie racjonalnego i humanitarnego stosowania kar, mechaniczne ich sumowanie mogłoby prowadzić do nadmiernego i zbyt uciążliwego dla skazanego stosowania represji karnej. Wyrok łączny nie jest bowiem instytucją pomyślaną jako sposób zaostżenia kar. Stąd zdaniem Sądu nie było zasadne zastosowanie wobec J. S. zasady kumulacji, która winna być stosowana wyjątkowo w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Z drugiej strony nie sposób także przyjąć za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady pełnej absorpcji. Kara łączna nie może być bowiem traktowana jako narzędzie łagodzenia kar. Nie można przyjąć, aby popełnienie więcej niż jednego przestępstwa było okolicznością łagodzącą i mogło stanowić jakąkolwiek premię dla skazanego. Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone przez judykaturę, że zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014, sygn. akt: II AKa 12/14, LEX nr 1437860).

Skazany w połączonych mu wyrokach jednostkowych został skazany za różne przestępstwa, skierowane przeciwko różnym rodzajowo dobrom prawnie chronionym (zdrowiu, mieniu, wymiarowi sprawiedliwości). Jego czyny pozostawały bez związku podmiotowego w zakresie osób pokrzywdzonych popełnieniem tych przestępstw. Wręcz przeciwnie – zostały one popełnione na szkodę różnych podmiotów. Zwrócić również uwagę należy na wielość przestępstw i fakt, iż zostały one popełnione na przestrzeni dość znacznego czasu.

Wpływ na wymiar orzeczonej kary łącznej miało także zachowanie skazanego w warunkach zakładu karnego. Jak wynika z opinii jego aktualne zachowanie nie budzi zastrzeżeń i należy obecnie ocenić je jako poprawne.

Sąd stanął na stanowisku, iż dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji skazanego konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia. Podkreślić należy, że resocjalizacji J. S. sprzyjać będzie terapia odwykowa, której możliwość odbycia skazany ma w trakcie pobytu w zakładzie karnym.

Mając na uwadze wszystkie wyżej przytoczone okoliczności i argumenty stwierdzić należy, że wymierzona J. S. kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat spełni swe funkcje w zakresie dyrektyw prewencji indywidualnej i będzie wystarczająco oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstw. Kara ta stanowić będzie bowiem wystarczającą dolegliwość dla skazanego celem uświadomienia mu karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Spełni także swoją rolę w zakresie prewencji generalnej i uchroni obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego ataku skierowanego na dobra chronione prawem.

Uznając, że uiszczenie przez J. S. wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego byłoby dla niego zbyt uciążliwe w świetle jego sytuacji majątkowej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od ich ponoszenia, obciążając nimi Skarb Państwa.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.